

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 88/2014-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 4. februára 2014 v senáte zloženom z predsedu Jána Auxta, sudcov Ľubomíra Dobríka a Rudolfa Tkáčika (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosti spoločnosti MAC TV, s. r. o., Brečtanová 1, Bratislava, zastúpenej spoločnosťou Advokátska kancelária Bugala – Ďurček, s. r. o., Drotárska cesta 102, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát Mgr. Peter Ďurček, vo veci namietaného porušenia základného práva na slobodu prejavu zaručeného čl. 26 ods. 1, 2 a 4 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdny prieskum zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy zaručeného čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva nebyť odňatý svojmu zákonnému sudcovi zaručeného čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na slobodu prejavu zaručeného čl. 10 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 19. februára 2013 v konaní sp. zn. 4 Sž 20/2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti MAC TV, s. r. o., o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. júna 2013 doručená sťažnosť spoločnosti MAC TV, s. r. o., Brečtanová 1, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva na slobodu prejavu zaručeného čl. 26 ods. 1, 2 a 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na súdny prieskum zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy zaručeného čl. 46 ods. 2 ústavy, základného práva nebyť odňatý svojmu zákonnému sudcovi zaručeného čl. 48 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na slobodu prejavu zaručeného čl. 10 dohovoru rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) z 19. februára 2013 v konaní vedenom pod sp. zn. 4 SŽ 20/2012.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že Rada pre vysielanie a retransmisiu (ďalej len „Rada“) rozhodnutím č. RP/040/2012 z 10. júla 2012 v konaní vedenom pod sp. zn. 226-PLO/O-2362/2012 konštatovala, že sťažovateľka porušila povinnosť ustanovenú v § 19 ods. 1 písm. a) zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o vysielaní a retransmisii“), za čo uložila sťažovateľke pokutu v sume 25 000 €.

Na základe vykonaného dokazovania Rada dospela k záveru, že sťažovateľka odvysielaním programu „*Extrémne rodiny*“ 2. marca 2012 a 5. marca 2012 „*zasiahla do ľudskej dôstojnosti účinkujúceho T. a jeho matky*“, pričom „*povinnosti nezasiať do ľudskej dôstojnosti T. a jeho matky pri prezentovaní ich rodinného života nezbavuje účastníka konania ani súhlas samotných účinkujúcich v programe*“.

Rada v odôvodnení svojho rozhodnutia na rozsiahlom priestore citovala z odvysielaného programu a hodnotením jeho audiovizuálneho spracovania ako celku dospela k záveru, že z «*komentárov „hlasu obrazovky“ odvysielaných v rámci príslušných scén, účastník konania sa zjavne zameral na komentovanie neobvyklých situácií*

alebo odpovedí T., ktoré vyplývajú najmä z jeho zdravotných ťažkostí resp. zo sociálneho prostredia, v ktorom žije. V rámci svojich komentárov účastník konania T. odpovede alebo životné situácie zveličuje a recipienta na ne vyslovene upozorňuje. V zásade je možné konštatovať, že každý jeden komentár v T. príbehu má mierne až výrazne ironický nádych a jediným účelom týchto komentárov je zosmiešňovanie T. handicapov (či už zdravotných alebo iných). T. ťažkosti tak vzhľadom na spôsob spracovania daného programu slúžia primárne na „zábavu“, tvoria základ vlastne všetkých „vtipných“ point v komentároch. Účelom týchto komentárov bolo recipienta šokovať a „zatraktívniť“ tak daný program.

Vyššie uvedené argumenty je v plnej miere možné aplikovať aj pri komentároch týkajúcich sa T. matky... ».

Rada na dôvažok zdôraznila, že „špecifické podmienky, v ktorých daná rodina žije (zlá sociálna situácia, zdravotné ťažkosti) sú objektívne danými skutočnosťami a teda skutočnosťami, ktoré daná rodina (v prevažnej miere) nemohla ovplyvniť a ani si ich slobodne nezvolila“.

Rada v odôvodnení svojho rozhodnutia vysvetlila aj rozdiel medzi rozhodujúcimi skutkovými okolnosťami posudzovaného prípadu a prípadu rozhodovaného najvyšším súdom v konaní sp. zn. 3 SŽ 82/2008, na ktorý sťažovateľka v rámci svojej protiargumentácie poukazovala.

Na návrh sťažovateľky nariadiť ústne pojednávanie vo veci, na ktorom by boli vypočuté v programe účinkujúce osoby «za účelom preukázania skutočnosti, že T. a jeho matka účinkovali v predmetnom programe, na základe zmluvy a zaviazali sa postupovať podľa pokynov režiséra programu nastudovať si „bibliu relácie“ atď. », Rada reagovala tak, že „tieto skutočnosti... nepovažuje za sporné a v plnom rozsahu tiež vyplývajú z jednotlivých zmlúv o účinkovaní, ktorých kópie účastník konania zaslal Rade ako prílohu svojho stanoviska. Ako však už bolo uvedené, tieto skutočnosti nemia nič na fakte, že T. a jeho matka v predmetnom programe vystupovali ako konkrétne, existujúce osoby a teda v zmysle judikatúry Najvyššieho súdu... predstavovali individualizovaný subjekt. Dôkazy, ktoré účastník konania navrhoval vykonať na ústnom pojednávaní by tak teda osvedčovali iba skutočnosti, ktoré Rada nepovažuje za sporné. Z tohto dôvodu Rada na svojom

zasadnutí dňa 10.07.2012 zamietla žiadosť spoločnosti MAC TV s. r. o. o nariadenie ústneho pojednávania...“.

Rozhodnutie Rady napadla sťažovateľka opravným prostriedkom podľa tretej hlavy piatej časti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“). Namietala v ňom, že Rada proti nej začala v období od apríla do júna 2012 tri správne konania zamerané na *„rovnakú skutkovú podstatu správneho deliktu (ii) čiastkové útoky toho istého páchatel'a spojené objektívnou súvislosťou (iii) jednotiaci zámer páchatel'a“*, pričom tieto konania Rada *„posudzuje každé samostatne a v dvoch z nich už vydala samostatné rozhodnutia“*. Podľa názoru sťažovateľky teda ide o pokračujúci správny delikt, a tak *„je úlohou Rady vydať jedno rozhodnutie a uložiť jednu sankciu za všetky čiastkové útoky“*.

Ďalej sťažovateľka tvrdila, že vo výroku rozhodnutia Rady chýba *„presné vymedzenie skutku, ktorým mal Vysielateľ porušiť povinnosť... presné vymedzenie spôsobu, akým mal Vysielateľ zasiahnuť do ľudskej dôstojnosti... presné vymedzenie skutkových tvrdení alebo hodnotiacich komentárov, ktorých povaha spôsobila zásah do ľudskej dôstojnosti fyzickej osoby... presnú identifikáciu osôb, ktorým malo byť zo strany Vysielateľa zasiahnuté do ľudskej dôstojnosti...“*. Z toho sťažovateľka vyvodila nepreskúmateľnosť rozhodnutia Rady.

Sťažovateľka tiež poukázala na skutočnosť, že Rada si od nej záznam vysielania vyžiadala *„bez toho, aby o tomto úkone rozhodla... ako kolektívny orgán vykonaním hlasovania“*. Táto vada mala podľa sťažovateľky vplyv na zákonnosť postupu Rady. Záznam vysielania, ktorý Rada v konaní napokon použila, predstavoval podľa sťažovateľky nezákonný dôkazný prostriedok, lebo Rada si ho *„vyhotovila... na svojom vlastnom nahrávacom zariadení“* bez prítomnosti sťažovateľky.

K porušeniu slobody prejavu a práva na spravodlivé súdne konanie sťažovateľky malo podľa jej názoru dôjsť tým, že *„Rada absolútne nijakým spôsobom nešpecifikovala a ani neodôvodnila naplnenie kritérií legality, legitimacy a proporcionality zásahu do slobody prejavu Vysielateľa“*.

Sťažovateľka namietala aj odmietnutie vykonania navrhovaných dôkazov, čo „porušuje právo Vysielateľa na spravodlivé súdne konanie, ale tiež spôsobuje nedostatočné zistenie skutkového stavu vec na jej posúdenie“.

Na konkrétnych príkladoch sťažovateľka demonštrovala záver, podľa ktorého „skutkový stav, tak ako z neho vychádza Rada v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, je v rozpore so skutočným obsahom spisov“, a tak sa Rada „pri odôvodňovaní napadnutého rozhodnutia uchýlila k použitiu určitej dávky fabulácie a vlastnej tvorivosti, a rovnako tak k použitiu faktov a skutočností, ktoré však neboli predmetom dokazovania a ani nijakým spôsobom nevyplývajú z obsahu spisov“.

Sťažovateľka namietala i nesprávne právne posúdenie veci Radou, ktorú upozornila „na skutočnosť, že umelecký výkon, akokoľvek sa môže javiť ako reálny, stále zostáva umeleckým výkonom a nie je spôsobilý vyvolať následky vo sfére hmotného práva“. Ak potom Rada nesúhlasila s touto argumentáciou, „tak na druhej strane nevykonala žiaden dôkaz, ktorým by preukázala, že účinkujúci neposkytovali umelecký výkon, ale reálne životné prejavy. Skutočnosť, či účastníci konania poskytovali umelecký výkon bolo možné zistiť jednak z predložených zmlúv a jednak z výsluchu účastníkov programu, ktorý však Rada nevykonala“.

Napokon sťažovateľka v opravnom prostriedku namietla, že „ochrana ľudskej dôstojnosti a prípadné spory medzi fyzickými osobami a fyzickou alebo právnickou osobou, ktorá do ľudskej dôstojnosti zasiahla, sa jednoznačne spravujú ustanoveniami občianskeho práva“, a preto „jediným orgánom, ktorý má právomoc rozhodovať spory o ochranu osobnosti (ľudskej dôstojnosti) je výlučne súd a nie orgán výkonnej moci“.

Najvyšší súd rozsudkom z 19. februára 2013 v konaní vedenom pod sp. zn. 4 SŽ 20/2012 rozhodnutie Rady potvrdil. V odôvodnení svojho rozsudku v prvom rade uviedol, že „Rada neporušila žiadne ustanovenie zákona vyžiadanim si záznamu vysielania a vysielateľ mal poskytnutím záznamu plniť na základe požiadavky rady svoju zákonom uloženú povinnosť vysielateľa. Prevádzkovanie vysielania je licencovanou činnosťou, na ktorú sú kladené osobitné požiadavky a predloženie záznamu z vysielania

na požiadanie Rady je súčasťou licencie na vysielanie a má evidenčný a archivačný charakter.

Záznam vysielania, ktorý si odporkyňa v súlade so zákonom vyhotovila sama, keďže jej záznam nebol poskytnutý, presne a úplne zachytáva skutkový stav, obsah vysielania, ktorý napriek vysloveným pochybnostiam navrhovateľ vecne nenamietal, pričom sám uvádza, že obsah popisu vysielania uvedený v rozhodnutí zodpovedá prepisu odvysielaného programu. Takto získaný záznam, ktorý sa v správnom konaní môže stať podkladom pre rozhodnutie, nie je možné považovať za nezákonný...“.

Najvyšší súd „z obsahu spisu nezistil splnenie podmienok pre posúdenie veci ako pokračujúceho správneho deliktu. Žalobca svoje tvrdenie v tomto smere ničím neodôvodnil, neoznačil živé konania pred najvyšším súdom, s ktorými by bol predmet tohto konania rovnorodý a spojený vecnou a časovou súvislosťou.“.

Ďalej najvyšší súd zhodnotil, že „v danom prípade je dostatočne určité, akým programom, v akom vysielaní, v akom časovom rozpätí a z akých skutkových dôvodov je potrebné program ako celok posúdiť z hľadiska, či svojim obsahom a spôsobom spracovania zasiahol do ľudskej dôstojnosti účinkujúcich identifikovaných vo výroku rozhodnutia. Porušenie ustanovenia § 19 ods. 1 písm. a) zákona označeným programom je dané obsahom a spôsobom spracovania s prihliadnutím na kontext celého programu, tak ako to Rada podrobne uviedla na str. 3 – 19 dôvodovej časti rozhodnutia. Nemožno preto prisvedčiť navrhovateľovi, že pre posúdenie rozporu so zákonom mal odporca zohľadniť aj skutočnosť, že celý príbeh sa nezameriaval len na problémy dotknutých osôb, ale príbeh akcentoval aj morálne hodnoty rodiny.“.

Na podklade preskúmania dôvodov rozhodnutia Rady najvyšší súd konštatoval, že ich „považuje za logické vyústenie skutkových zistení o obsahu vysielaného programu, pričom nezistil prekročenie medzi správnej úvahy Rady..., pokiaľ kvalifikovala predmetný program ako taký, ktorý naplnil definíciu programu porušujúceho ustanovenie § 19 ods. 1 písm. a) zákona. Odporca dostatočne a zrozumiteľne zdôvodnil svoje skutkové závery a správne úvahy, ktoré súd preskúmavajúci zákonnosť rozhodnutia, tak ako ich citoval aj v tomto rozhodnutí, považuje v medziach podaného opravného prostriedku

za akceptovateľné. Súd sa nestotožňuje s dôvodmi odvolania, zdôraznenými navrhovateľom na súdnom pojednávaní, pokiaľ sa týkali nevykonania dôkazov v správnom konaní obsahom zmlúv a vypočutím účinkujúcich. Z podstaty práva na zachovanie ľudskej dôstojnosti a napr. aj z judikatúry NS SR (rozsudok 2Sž/17/2011) jednoznačne vyplýva, že ani podpísanie zmluvy alebo dobrovoľné konanie dotknutej osoby nemôže znamenať, že by sa táto vzdala svojho práva na zachovanie ľudskej dôstojnosti.“.

Napokon najvyšší súd poukázom na význam dodržiavania základných ľudských práv a slobôd v modernom právnom štáte konštatoval, že „závažnosť tohto konkrétneho porušenia povinnosti podľa § 19 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. je teda vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti mimoriadne vysoká a preto sa nestotožňuje s navrhovateľom, že posúdenie otázok ochrany ľudskej dôstojnosti je len vecou súdnej ochrany v sporovom konaní. Kompetencia Rady je v tomto smere jednoznačne a nespochybniteľne daná zákonom a uplatnenie tejto kompetencie Radou nemohol súd posúdiť ako nezákonné.“.

V sťažnosti doručenej ústavnému súdu sťažovateľka tvrdí „porušenie princípu verejnosti, ústnosti a prítomnosti na prerokovaní veci“, keďže Radu žiadala „o vytýčenie ústneho pojednávania, predvolanie navrhovaných svedkov, ak aj vykonanie navrhovaných listinných dôkazov“. Pritom podľa sťažovateľky „najvyšší súd v napadnutom rozhodnutí k predmetnej otázke nezaujal žiadny právny názor a uviedol len“, že sa nestotožňuje s dôvodmi odvolania v otázke nevykonania dôkazov obsahom zmlúv a vypočutím účinkujúcich. Tento záver podľa sťažovateľky najvyšší súd nijako neodôvodnil. Súčasne sťažovateľka zdôrazňuje, že vec prerokovaná Radou bola vecou trestného charakteru, a preto „tým, že správny orgán nenariadil ústne pojednávanie, porušil aj jej právo na spravodlivý súdny proces v zmysle čl. 6 dohovoru a základné právo na súdnu... ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy... Princíp verejnosti, ústnosti a prítomnosti na prerokovaní veci aspoň na jednom stupni v konaní pred správnym orgánom nebol v súlade s ustálenou judikatúrou ESLP dodržaný, navyše ak sa verejnosti a ústnosti konania sťažovateľka nikdy nevzdala, ale výslovne sa jej dožadovala. Najvyšší súd nebral tieto námietky sťažovateľky vôbec do úvahy a ani sa s nimi nevysporiadala...“. Sťažovateľka poukazuje na rozhodnutia najvyššieho súdu v iných obdobných veciach, ktoré boli pre navrhovateľov pozitívne.

Ďalej sťažovateľka namieta odmietnutie vykonania ňou navrhovaných dôkazov Radou a tvrdí, že vo svojom rozhodnutí Rada „síce tvrdila, že sa s podkladmi (dôkazmi) oboznámila, avšak z predmetného rozhodnutia nie je zrejmé akým spôsobom tak urobila, kedy tak urobila, kto bol pri tomto úkone prítomný, akým spôsobom vykonanie tohto dôkazu prebiehalo, atď. Táto skutočnosť nevyplýva ani zo správneho spisu a ani z odôvodnenia rozhodnutia Rady. Z vykonania tohto dôkazu neexistuje žiaden záznam – zápisnica. Uvedená skutočnosť je však v priamom rozpore s odôvodnením rozhodnutia Rady, z ktorého je zrejmé, že rozhodnutie Rady je postavené na zisteniach, ktoré mohla Rada získať jedine detailným preskúmaním predložených obrazovo-zvukových záznamov z vysielania.“. Následným zdôraznením významu procesnej bezvadnosti vykonávania dôkazov sťažovateľka uzatvára, že „najvyšší súd neakceptovaním procesných práv sťažovateľky, ktoré nemohla uplatniť v konaní pred správnymi orgánmi, porušil jej základné právo na súdnu... ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 12 ods. 1 ústavy“.

Sťažovateľka kritizuje postoj najvyššieho súdu k nevykonaniu ňou navrhovaných dôkazov Radou tvrdiac, že tieto „neboli nikdy v konaní vykonané a paradoxne najvyšší súd nad rozsah preskúmvacej právomoci argumentuje, že aj keby vykonané boli, tak by sa nimi preukázal len súhlas dotknutej osoby, ktorý by však nijako nezbavil povinnosti sťažovateľku. Najvyšší súd však nijako neodpovedal na otázku prečo nie je v rozpore s právami sťažovateľky, že navrhované dôkazy neboli vôbec vykonané.“. V nadväznosti na to sťažovateľka považuje za absurdné, ak správny orgán rozhodne o zásahu do ľudskej dôstojnosti fyzickej osoby aj napriek dobrovoľnosti konania tejto osoby, ktoré má jej ľudskú dôstojnosť porušovať.

Porušenie princípu právnej istoty tvrdí sťažovateľka poukazom na rozsudky najvyššieho súdu v iných obdobných veciach (rozsudky v konaní sp. zn. 2 Sžo 200/2009 z 24. februára 2010 a v konaní sp. zn. 8 Sž 19/2010 z 3. februára 2011) konštatujúc, že „najvyšší súd... v tomto prípade rozhodol odlišným spôsobom... bez toho, aby v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol argumenty, pre ktoré bola v danej veci sťažovateľkinmu právu poskytnutá odlišná právna ochrana...“.

Sťažovateľka vo väzbe na tvrdené porušenie slobody prejavu namieta, že „z odôvodnenia Rady, ako aj z napadnutého rozhodnutia je absolútne jednoznačné, že napriek tomu, že sťažovateľka na zásah do slobody prejavu a povinnosť preukázať a odôvodniť splnenie kritérií oprávneného zásahu do slobody prejavu, výslovne upozornila tak Radu ako aj najvyšší súd, a napriek tomu Rada ani najvyšší súd absolútne nijakým spôsobom nešpecifikovali ani neodôvodnili naplnenie kritérií legality, legitimacy a proporcionality zásahu do slobody prejavu sťažovateľky a najvyšší súd sa k tejto námietke v napadnutom rozhodnutí ani len nevyjadril“.

Účinkujúci v kritizovanom odvysielanom programe sa podľa sťažovateľky zmluvne zaviazali v ňom účinkovať a poskytnúť „v prospech výrobcu umelecký výkon. Sťažovateľka namieta, že umelecký výkon, akokoľvek sa môže javiť ako reálny, stále zostáva umeleckým výkonom a nie je spôsobilý vyvolať následky vo sfére hmotného práva týkajúce sa ľudskej dôstojnosti fyzických osôb, ktoré umelecký výkon dobrovoľne poskytujú. Na preukázanie svojho tvrdenia sťažovateľka predložila Rade dôkazy... Rada však... tieto navrhované dôkazy nevykonala a najvyšší súd stroho argumentoval, že tieto zmluvné vzťahy za žiadnych okolností nezbavujú sťažovateľku zodpovednosti. Takýto právny názor najvyššieho súdu je opätovne neudržateľný až absurdný, pretože by v zásade umožňoval, aby Rada sankcionovala akéhokoľvek vysielateľa za odvysielanie fiktívneho filmového príbehu, z ktorého dejovej línie by vyplývalo, že došlo k zásahu do ľudskej dôstojnosti niektorého z hercov alebo postáv, ktoré herec stvárňuje.“. Aj tu sťažovateľka poukazuje na judikát vo veci sp. zn. 3 Sž 82/2008.

Odkazom na znenie § 19 ods. 1 písm. a) zákona o vysielaní a retransmisii sťažovateľka opakuje, že «predmetné ustanovenie konštatuje a zdôrazňuje ochranu ľudskej dôstojnosti aj vo vysielaní televíznych programových služieb a audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie. Predmetné ustanovenie však „nezmocňuje“ Radu na riešenie sporov o ochranu osobnosti a rozhodovanie o tom, či vysielateľ (sťažovateľka zasiahla do ľudskej dôstojnosti (osobnosti) fyzickej osoby, nakoľko táto kompetencia je vyhradená výlučne všeobecným súdom na základe ustanovenia § 7 O. s. p... Z obsahu existujúceho právneho vzťahu jednoznačne vyplýva, že právne vzťahy vznikajúce pri ochrane ľudskej dôstojnosti... sú výlučne súkromnoprávnej povahy a zakladajú „spor“ medzi dvoma osobami súkromného

práva. Spor medzi dvoma osobami súkromného práva... má právomoc rozhodovať jedine všeobecný súd.». Podľa sťažovateľky akceptácia názoru najvyššieho súdu v predmetnej otázke by v konečnom dôsledku znamenala možnosť dvakrát sťažovateľku trestať za to isté konanie, „jedenkrát administratívnou sankciou a druhýkrát primeraným zadosťučinením a nemajetkovou ujmom“.

Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie vo veci samej takto nálezom rozhodol:

„1. Základné právo spoločnosti MAC TV, s. r. o., so sídlom Brečtanová 1, 831 01 Bratislava, IČO: 618 322, na slobodu prejavu podľa čl. 26 ods. 1), ods. 2) a ods. 4), právo na súdnu a inú ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a ods. 2), právo na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1) Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 a čl. 10 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní o odvolaní pod sp. zn.: 4SŽ/20/2012 zo dňa 19.02.2013 porušené bolo.

2. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní o odvolaní pod sp. zn.: 4SŽ/20/2012 zo dňa 19.02.2013, sa zrušuje vo všetkých výrokoch a vec sa vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný ohradiť spoločnosti MAC TV, s. r. o., so sídlom Brečtanová 1, 831 01 Bratislava, IČO: 618 322, trovy právneho zastúpenia vo výške 323,50 EUR na účet Advokátskej kancelárie Bugala – Ďurček, s. r. o., do pätnásť dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 26 ods. 1 ústavy sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené.

Podľa čl. 26 ods. 2 ústavy každý má právo vyjadrovať svoje názory slovom, písmom, tlačou, obrazom alebo iným spôsobom, ako aj slobodne vyhľadávať, prijímať a rozširovať idey a informácie bez ohľadu na hranice štátu. Vydávanie tlače nepodlieha povolovaciemu konaniu. Podnikanie v odbore rozhlasu a televízie sa môže viazať na povolenie štátu. Podmienky ustanoví zákon.

Podľa čl. 26 ods. 4 ústavy slobodu prejavu a právo vyhľadávať a šíriť informácie možno obmedziť zákonom, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak...

Podľa čl. 48 ods. 1 ústavy nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví zákon.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

Podľa čl. 10 ods. 1 dohovoru každý má právo na slobodu prejavu. Toto právo zahŕňa slobodu zastávať názory a prijímať a rozširovať informácie alebo myšlienky bez zasahovania štátnych orgánov a bez ohľadu na hranice. Tento článok nebráni štátom, aby vyžadovali udeľovanie povolení rozhlasovým, televíznym alebo filmovým spoločnostiam.

Podľa čl. 10 ods. 2 dohovoru výkon týchto slobôd, pretože zahŕňa aj povinnosti aj zodpovednosť, môže podliehať takým formalitám, podmienkam obmedzeniam alebo sankciám, ktoré ustanovuje zákon a ktoré sú nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, územnej celistvosti, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky, ochrany povesti alebo práv iných, zabráneniu úniku dôverných informácií alebo zachovania autority a nestrannosti súdnej moci.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

A. K namietanému porušeniu základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 46 ods. 2 ústavy a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru

1. Pokiaľ ide o prvú sťažostnú námietku, zakladá sa na tvrdení porušenia zásady verejnosti, ústnosti a prítomnosti pri prerokovaní veci sťažovateľky Radou. Sťažovateľka tu kritizuje nenariadenie ústneho pojednávania na prerokovanie jej správneho deliktu v konaní pred Radou.

Ústavný súd uvádza, že Rada má pri ukladaní sankcií vysielateľom postavenie orgánu štátnej správy [§ 5 ods. 1 písm. h) zákona o vysielaní a retransmisii] a sankcií za porušenie povinností vyplývajúcich z právnych predpisov ukladá v rámci správneho konania. Rada teda pri uplatňovaní uvedenej sankčnej právomoci predovšetkým chráni

verejný záujem a nerozhoduje „klasický“ súkromnoprávny spor, teda spor dvoch protichodných súkromných záujmov. Práve pre rozhodovanie súkromnoprávných sporov sú typické požiadavky ústnosti a verejnosti, pretože vyplývajú z dominujúceho prvku kontradiktórnosti sporového konania, kým rozhodovanie v správnom konaní môže mať v závislosti od individuálneho prípadu aj charakter písomnosti a neverejnosti. Súčasne však ústavný súd bez akýchkoľvek pochybností akceptuje judikované právne názory týkajúce sa kvality procesného postupu pri vyvodzovaní administratívnoprávnej zodpovednosti tak, ako ich prezentuje judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva, judikatúra ústavného súdu i všeobecných súdov, ako to aj sťažovateľka v dôvodoch svojej sťažnosti uviedla.

Z uvedených dôvodov sa teda môže javiť analyzovaná sťažnostná námietka ako dôvodná, a to s ohľadom na skutočnosť, že sťažovateľka vo svojom vyjadrení k oznámeniu o začatí správneho konania požadovala nariadenie ústneho pojednávania vo veci. Pri tvorbe definitívneho úsudku o vznesenej námietke však nemožno opomenúť, že predmetom prieskumu zo strany ústavného súdu je rozsudok najvyššieho súdu, ktorý rozhodoval o opravnom prostriedku sťažovateľky proti spornému rozhodnutiu Rady.

Ústavný súd už judikoval, že správne súdnictvo, integrálnou súčasťou právnej úpravy ktorého je i konanie o opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam orgánov verejnej správy podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, sa zakladá na prieskume zákonnosti postupov a rozhodnutí orgánov verejnej správy len v rozsahu a z dôvodov namietaných v podaní (tzv. správna žaloba alebo opravný prostriedok), ktorým sa súdny prieskum aktivity verejnej správy iniciuje. Formulovaná zásada sa uplatňuje tak na konanie podľa druhej hlavy piatej časti OSP (§ 249 ods. 2 a 250j ods. 1 a 2 OSP), ako aj na konanie podľa tretej hlavy piatej časti OSP (§ 250l ods. 2 OSP v spojení s § 249 ods. 2 a 250j ods. 1 a 2 OSP). Všeobecný súd v konaní podľa uvedených hláv piatej časti OSP je tak oprávnený napadnutý postup alebo rozhodnutie orgánu verejnej správy preskúmať len z hľadiska tých námietok, ktoré účastník správneho konania v žalobe alebo v opravnom prostriedku explicitne a dostatočne konkrétne sformuloval. Len vo výnimočných prípadoch výslovne ustanovených zákonom je možné stanovené medze prekročiť (§ 250j ods. 3 OSP, III. ÚS 564/2012). Uvedenú konštrukciu rešpektoval aj najvyšší súd v napadnutom

rozsudku, keď na strane 5 konštatoval, že rozhodnutie Rady i konanie, ktoré mu predchádzalo, „*preskúmal v medziach opravného prostriedku*“.

Pre konanie ústavného súdu o sťažnosti proti právoplatnému meritórnemu rozhodnutiu všeobecného súdu vydanému v konaní podľa tretej hlavy piatej časti OSP je preto rozhodujúce zistenie, či námietky, ktorými sťažovateľ odôvodňuje tvrdené porušenie svojich práv uvedených v čl. 127 ods. 1 ústavy, boli prednesené v opravnom prostriedku proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy. Ak je odpoveď záporná, potom je potrebné konštatovať, že všeobecný súd v dôsledku striktnej zákonom požadovanej viazanosti prieskumu zákonnosti administratívneho rozhodnutia dôvodmi opravného prostriedku nemohol poskytnúť ochranu sťažovateľovým základným právam a slobodám, a to výlučne v dôsledku spôsobu, akým sťažovateľ v pozícii navrhovateľa pred všeobecným súdom využil (lepšie povedané nevyužil) svoje dispozičné právo. Navrhovateľ tak sám určuje všeobecnému súdu rozsah prieskumu rozhodnutia orgánu verejnej správy a ústavný súd je povinný tento rozsah taktiež rešpektovať. V opačnom prípade by totiž od všeobecného súdu v podstate vyžadoval porušenie zákona, a to v podobe prekročenia rozsahu a dôvodov sťažovateľovho opravného prostriedku (III. ÚS 564/2012).

Z obsahu sťažovateľkinho podania označeného ako „*odvolanie*“, ktorým brojila proti rozhodnutiu Rady a ktorého fotokópiu k sťažnosti pripojila, vyplýva, že sťažovateľka v ňom predniesla dôvody tak, ako sú zhrnuté v naratívnej časti odôvodnenia tohto uznesenia. Vo vzťahu k problému (ne)nariadenia ústneho pojednávania ústavný súd zvyrazňuje, že slovné spojenie „*ústne pojednávanie*“ je v texte sťažovateľkinho opravného prostriedku, ktorý má rozsah 15 husto písaných strán, použitý iba raz. Na druhej strane v sťažnosti doručenej ústavnému súdu predniesla sťažovateľka k námietke nenariadenia ústneho pojednávania hĺbkové dôvody využívajúce argumentáciu súdnou judikatúrou v rozsahu približne dvoch strán písaného textu. Pravdaže, ústavný súd zdôrazňuje, že takto formulované kvantitatívne hľadisko nie je rozhodujúce.

Vo svetle popísanej požiadavky viazanosti správneho súdu dôvodmi podaného opravného prostriedku však za podstatné treba považovať vyhodnotenie obsahovej stránky sťažovateľkinho opravného prostriedku, z ktorého vyplýva, že nenariadenie ústneho

pojednávania sťažovateľka nenamietala. Ako už bolo uvedené, slovné spojenie „ústne pojednávanie“ je v texte opravného prostriedku použité iba raz (strana 11), aj to v súvislosti kritikou postupu Rady, ktorá nevykonala dôkazy navrhované sťažovateľkou. Bod 16 opravného prostriedku, v ktorom je predmetný výraz použitý, však ako dôvod opravného prostriedku, s ktorým sa najvyšší súd musel vysporiadať, formuloval „odmietnutie vykonania Vysielateľom navrhovaných dôkazov zo strany RVR“ (bod 16.2 opravného prostriedku), čo malo viesť k záveru, že „zistenie skutkového stavu je nedostačujúce na posúdenie veci“ (pozri označenie bodu 16 opravného prostriedku). Sťažovateľka tu teda pozornosť najvyššieho súdu nesústredila na porušenie zásady ústnosti, verejnosti a na požiadavku byť prítomný pri prerokovaní vlastnej veci.

Ústavný súd tak uzatvára, že sťažovateľka nevyužila požadovaným spôsobom svoje dispozičné právo pri formulácii dôvodov opravného prostriedku stanovujúcich pre najvyšší súd pri prieskume sporného rozhodnutia Rady záväznú medzu. Preto ani nebolo možné od najvyššieho súdu v popísaných okolnostiach očakávať, že sa predmetnou námietkou bude zaoberať, prípadne, že ju dokonca pri formulácii záverečného úsudku o predmete konania zohľadní. Preskúmanú námietku sťažovateľky tak ústavný súd vyhodnotil ako nedôvodnú.

2. Ďalšia sťažnostná námietka sa sústredila na kritiku vykonania dôkazov v správnom konaní pred Radou. Sťažovateľka v podstate kritizuje odôvodnenia rozhodnutia Rady, v ktorom sa neuvádza, ako prebiehalo vykonanie dôkazu záznamom z vysielenia programu „Extrémne rodiny“. V nadväznosti na to sťažovateľka namieta, že najvyšší súd „neakceptovaním procesných práv sťažovateľky, ktoré nemohla uplatniť v konaní pred správnymi orgánmi, porušil jej základné právo na súdnu... ochranu“.

Za rozhodujúcu skutočnosť pri posudzovaní prednesenej sťažnostnej námietky považuje ústavný súd fakt nerozporovaný ani samotnou sťažovateľkou, a to že Rade neposkytla súčinnosť v podobe predloženia záznamu vysielenia predmetného programu. Nevyhovenie požiadavke Rady muselo nevyhnutne viesť k obstaraniu inkriminovaného záznamu vo výlučnej „procesnej réžii“ Rady, pretože v opačnom prípade by táto nemala žiadnu možnosť utvoriť si relevantný úsudok o predmete konania, teda o tom,

či sťažovateľka odvysielaním programu naplnila všetky znaky príslušnej skutkovej podstaty správneho deliktu podľa zákona o vysielaní a retransmisii. Pri rešpektovaní právneho názoru sťažovateľky by napĺňanie posolania Rady bolo úplne paralyzované, pričom ochromenie jej činnosti by mal v rukách výlučne vysielateľ ako subjekt, proti ktorému Rada svoje vrchnostenské postavenie uplatňuje.

Navyše, a to ústavný súd nepovažuje v okolnostiach posudzovaného prípadu za zanedbateľnú skutočnosť, sťažovateľka v priebehu celého konania pred Radou ani v prieskumnom konaní pred najvyšším súdom, ba ani v dôvodoch svojej sťažnosti nenamietala, že by doslovný prepis odvysielaného programu tak, ako je citovaný v odôvodnení rozhodnutia Rady, nezodpovedal skutočnému obsahu ňou odvysielaného programu. Za takýchto okolností sa potom aj požiadavka sťažovateľky na dôsledné rešpektovanie jej procesných práv pri vykonávaní analyzovaného dôkazu dostáva z ústavného hľadiska do iného svetla. Procesné garancie poskytnuté právnym poriadkom účastníkovi konania totiž nie sú samoúčelné, ale v konečnom dôsledku majú zabrániť tomu, aby orgán verejnej moci, ktorý dôkazy vykonáva, a potom aj hodnotí, nemohol svojvoľne obsah poznatkov plynúcich z vykonaného dôkazu „korigovať“ preň vyhovujúcim spôsobom, a prípadne v neprospech účastníka konania. Ak však v posudzovanom prípade sťažovateľka potvrdila autenticitu prepisu odvysielaného programu v podobe, v akej bol zachytený v rozhodnutí Rady (uvádza to najvyšší súd v odôvodnení svojho rozsudku na strane 7 v prvom odseku textu), potom možno konštatovať, že účel procesných práv sťažovateľky, ktorými disponuje v konaní pred Radou, bol naplnený.

Prístup najvyššieho súdu k predmetnej námietke sťažovateľky z uvedených dôvodov ústavný súd nehodnotí ako ústavne neakceptovateľný, a preto aj v tejto časti je sťažnosť nedôvodná.

3. Sťažovateľka v sťažnosti podrobuje kritike aj postoj najvyššieho súdu k otázke nevykonania dôkazov navrhnutých sťažovateľkou Rade. Išlo o navrhované výsluchy svedkov – účinkujúcich v odvysielanom programe na účel dôkazného skúmania, či sa svedkovia cítili dotknutí vo svojej ľudskej dôstojnosti. Najvyšší súd v tejto súvislosti uviedol, že „*podstaty práva na zachovanie ľudskej dôstojnosti a napr. aj z judikatúry NS SR*

(rozsudok 2 SŽ/17/2011) jednoznačne vyplýva, že ani podpísanie zmluvy alebo dobrovoľné konanie dotknutej osoby nemôže znamenať, že by sa táto vzdala svojho práva na zachovanie ľudskej dôstojnosti“.

Ústavný súd tu opätovne poukazuje na už konštatovanú skutočnosť vyplývajúcu z koncepcie vymedzenia kompetencií Rady podľa zákona o vysielaní a retransmisii, ktorou je zameranie činnosti Rady na ochranu verejného záujmu (pozri § 4 ods. 1 zákona o vysielaní a retransmisii). Ak zákonodarca explicitne priznáva Rade pôsobnosť spočívajúcu v ochrane ľudskej dôstojnosti pri poskytovaní audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie, programovej služby a ich zložiek [§ 67 ods. 5 písm. e) v spojení § 19 ods. 1 písm. a) zákona o vysielaní a retransmisii], a súčasne prípadný súhlas vysielaním dotknutých osôb nepovažuje za dôvod zbavujúci vysielateľa zodpovednosti za protiprávne správanie, potom nemožno považovať odmietnutie vykonania dôkazov navrhnutých práve na účel preukázania súhlasu účinkujúcich v predmetnom programe za ústavne neprípustný zásah do procesných práv sťažovateľky ako účastníka konania, v ktorom sa proti nej vyvodzuje zodpovednosť za spáchanie správneho deliktu. Preto je ústavne akceptovateľný aj názor najvyššieho súdu, podľa ktorého ani podpis zmluvy s vysielateľom, ba ani dobrovoľné konanie účinkujúceho v programe nemožno interpretovať ako vzdanie sa práva na zachovanie ľudskej dôstojnosti. Naopak, takýto právny názor najvyššieho súdu dôsledne rešpektuje požiadavku ochrany verejného záujmu Radou, ako aj zákonné vymedzenie jej kompetencií. Tretiu námietku sťažovateľky preto ústavný súd považuje za nedôvodnú.

4. Štvrtá sťažnostná námietka prednesená sťažovateľkou smeruje k záveru o porušení jej právnej istoty najvyšším súdom, keďže tento pri rozhodovaní o podanom opravnom prostriedku nevzal do úvahy iné rozsudky v obdobných veciach (sp. zn. 2 Sžo 200/2009 z 24. februára 2010 a sp. zn. 8 SŽ 19/2010 z 3. februára 2011), v ktorých podľa sťažovateľky bolo rozhodnuté v prospech podávateľa opravného prostriedku.

Ústavný súd preskúmal sťažovateľkou označené rozsudky najvyššieho súdu a za podstatné považuje v oboch prípadoch najvyšší súd preskúmaval napadnuté administratívne rozhodnutia aj z dôvodu nenariadenia ústneho pojednávania v sankčnom konaní, pričom práve tento dôvod viedol v oboch prípadoch najvyšší súd k zrušeniu napadnutého administratívneho rozhodnutia. Dôležité však je aj to, že žalobca, resp. navrhovateľ v analyzovaných prípadoch vo svojich opravných prostriedkoch predmetnú procesnú vadu (nenariadenie ústneho pojednávania) explicitne namietali (vyplýva to z naratívnych častí odôvodnení oboch rozsudkov). Ako už ústavný súd uviedol pri vysporadúvaní sa s prvou sťažnostnou námietkou (bod 1 tejto časti odôvodnenia uznesenia), sťažovateľka vo svojom opravnom prostriedku nenariadenie ústneho pojednávania ako samostatný dôvod opravného prostriedku nevymedzila, čo malo za následok, že najvyšší súd sa touto vadou v konaní pred Radou nemohol zaoberať. Nadbytočnou je potom aj požiadavka, aby najvyšší súd vysvetľoval rozdielnosť výroku svojho rozsudku v porovnaní s výrokmi v uvedených obdobných veciach a dôvodmi, na ktorých tieto výroky boli založené.

5. Pokiaľ ide o sťažnostnú námietku, že najvyšší súd sa v dôvodoch svojho rozsudku nezaoberal kritériami „*legality, legitimacy a proportionality zásahu do slobody prejavu sťažovateľky*“, ústavný súd konštatuje, že z obsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu vyplýva, že sa vymedzenými kritériami skutočne v samostatnej systematickej časti odôvodnenia skutočne nezaoberal.

Pre kvalitu odôvodnenia súdneho rozhodnutia však nie sú podstatné subjektívne predstavy účastníka konania, ale zistenie, či konajúci všeobecný súd dal potrebné odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o opravnom prostriedku, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v opravnom konaní (m. m. II. ÚS 78/05).

Ústavný súd po preskúmaní napadnutého rozsudku najvyššieho súdu dospel k záveru, že tento dáva potrebné odpovede na všetky podstatné otázky, ktoré z opravného prostriedku sťažovateľky vzišli. Medzi ne patrí aj vyvažovanie v konflikte stojaceho základného práva na zachovanie a ochranu ľudskej dôstojnosti na jednej strane a slobody prejavu na strane druhej. Aj keď, ako už bolo uvedené, najvyšší súd konflikt ústavne chránených hodnôt nepopisoval a neriešil v osobitnej systematickej časti odôvodnenia svojho rozsudku, dôležité je, že zodpovedal na všetky podstatné námietky, ktorými sťažovateľka riešenie predmetnej kolízie Radou spochybňovala. Tým súčasne najvyšší súd odpovedal aj na otázku, prečo bolo v posudzovanom prípade potrebné uprednostniť záujem na ochrane ľudskej dôstojnosti pred slobodou prejavu. I v tejto časti tak ústavný súd vyhodnotil sťažnosť sťažovateľky ako nedôvodnú.

6. Sťažovateľka ďalej namieta, že účinkujúci v odvysielanom programe vysielateľovi poskytli umelecký výkon, ktorý *„nie je spôsobilý vyvolať následky vo sfére hmotného práva týkajúce sa ľudskej dôstojnosti fyzických osôb, ktoré umelecký výkon dobrovoľne poskytujú“*. V nadväznosti na to poukázala na rozsudok najvyššieho súdu č. k. 3 SŽ 82/2008-26 z 15. januára 2009, ktorý rovnaký problém rieši podľa jej názoru odlišne.

Ústavný súd tu odkazuje na dôvody rozhodnutia Rady (strana 25) v sťažovateľkinej veci, kde Rada zdôvodnila, prečo vec vedenú pred najvyšším súdom pod sp. zn. 3 SŽ 82/2008 a prerokovávanú vec sťažovateľky nemožno porovnávať. Rada osobitne zdôraznila, že v skoršom prípade *„sa jednalo o umelo vytvorený a teda fiktívny príbeh, stvárnený osobami, ktoré v danom programe predstavovali umelo vytvorené postavy“*, avšak *„v prípade T. a jeho matky sa jedná o skutočných ľudí, ktorí v danom programe predstavujú samých seba aj s ich skutočnými charakteristikami (reálne zdravotné postihnutie, zlá sociálna situácia) a sú prezentovaní v ich reálnom prostredí (v lokalite a v ich konkrétnom dome kde skutočne žijú)“*.

Keďže sťažovateľka pripojila k svojej sťažnosti fotokópiu rozsudku najvyššieho súdu vo veci sp. zn. 3 SŽ 82/2008, ústavný súd jeho dôvody preskúmal a dospel k záveru, že citované dôvody uvedené Radou v jej rozhodnutí predstavujú dostatočnú odpoveď na námietku sťažovateľky a nevykazujú známky arbitrárnosti či svojvôle.

Ústavný súd už judikoval aplikovateľnosť jeho ustáleného názoru, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05), pretože tieto z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok, aj na vzťah medzi rozhodnutím Rady ako správneho orgánu a rozsudkom najvyššieho súdu, ktorý bol výsledkom preskúmania rozhodnutia Rady (III. ÚS 322/2011). Ak teda Rada dostatočným spôsobom zodpovedala námietku sťažovateľky prednesenú v jej vyjadrení k začatiu konania o uložení správneho deliktu, potom najvyšší súd reagoval na rovnaký dôvod opravného prostriedku dostatočne, ak iba všeobecne uviedol, že napadnuté rozhodnutie Rady „*považuje za logické vyústenie skutkových zistení o obsahu vysielaného programu*“. Preskúmaná námietka Rady je preto nedôvodná.

7. Napokon sťažovateľka v sťažnosti namieta, že § 19 ods. 1 písm. a) zákona o vysielaní a retransmisii neoprávňuje „*Radu na riešenie sporov o ochranu osobnosti a rozhodovanie o tom, či vysielateľ (sťažovateľka zasiahla do ľudskej dôstojnosti (osobnosti) fyzickej osoby, nakoľko táto kompetencia je vyhradená výlučne všeobecným súdom na základe ustanovenia § 7 O. s. p...*“. S citovaným výrokom ústavný súd súhlasí, zároveň však nemožno nijako spochybníť právny názor najvyššieho súdu i dôvody k nemu vedúce, podľa ktorých „*závažnosť tohto konkrétneho porušenia povinnosti podľa § 19 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. je teda vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti mimoriadne vysoká a preto sa nestotožňuje s navrhovateľom, že posúdenie otázok ochrany ľudskej dôstojnosti je len vecou súdnej ochrany v sporovom konaní. Kompetencia Rady je v tomto smere jednoznačne a nespochybniteľne daná zákonom a uplatnenie tejto kompetencie Radou nemohol súd posúdiť ako nezákonné.*“.

Právny názor formulovaný sťažovateľkou by v konečnom dôsledku viedol k neaplikovateľnosti § 19 ods. 1 písm. a) zákona o vysielaní a retransmisii, čo zrejme nebolo zámerom zákonodarcu, keď zákon o vysielaní a retransmisii schvaľoval. Tretíkrát

ústavný súd poukazuje na postavenie Rady ako orgánu štátnej správy chrániaceho verejný záujem, ktorý sa v § 19 ods. 1 písm. a) zákona o vysielaní a retransmisii konkretizuje do podoby verejného záujmu na ochrane ľudskej dôstojnosti pri poskytovaní programovej služby. Výklad administratívno-právnej kompetenčnej normy nemôže vyústiť do úplného popretia kompetencie, ktorá je orgánu verejnej správy touto normou priznaná. I posledná námietka sťažovateľky je preto podľa názoru ústavného súdu nedôvodná.

8. O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). Teda úloha ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu nespočíva v tom, aby určil, či preskúmanie veci predloženej navrhovateľom odhalí existenciu porušenia niektorého z práv alebo slobôd zaručených ústavou, ale spočíva len v tom, aby určil, či toto preskúmanie vylúči akúkoľvek možnosť existencie takéhoto porušenia. Ústavný súd teda môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (I. ÚS 4/00).

Vzhľadom na skutočnosť, že všetky sťažovateľkou prednesené námietky vyhodnotil ako nedôvodné, ústavný súd uvádza, že niet žiadnych signálov, ktoré by po prijatí jej sťažnosti mohli viesť ku konštatovaniu porušenia jej základných práv zaručených čl. 46 ods. 1 a čl. 46 ods. 2 ústavy ani porušenia práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru. Sťažnosť je v tejto časti zjavne neopodstatnená.

B. K namietanému porušeniu základných práv zaručených čl. 26. ods. 1, čl. 26 ods. 2 a čl. 26 ods. 4 ústavy a práva zaručeného čl. 10 dohovoru

Základné právo zaručené čl. 26 ústavy a právo zaručené čl. 10 dohovoru predstavujú práva hmotnej povahy.

Ústavný súd poznamenáva, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavno-procesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy. V opačnom prípade by ústavný súd bol opravnou inštanciou

voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základným predpokladom na to, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod príslušné právne normy (obdobne napr. II. ÚS 71/07, III. ÚS 26/08). Keďže ústavný súd sťažnosť v časti pre namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru označeným rozhodnutím najvyššieho súdu odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti, odmietnutie ďalšej časti sťažnosti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie základného práva podľa čl. 26 ods. 1, 2 a 4 ústavy a porušenie práva podľa čl. 10 dohovoru, bolo už len nevyhnutným dôsledkom vyplývajúcim zo vzájomného vzťahu medzi právami hmotno-právneho charakteru a ústavno-procesnými princípmi z perspektívy ich možného porušenia.

C. K namietanému porušeniu základného práva zaručeného čl. 48 ods. 1 ústavy

Sťažovateľka pojala do petitu svojej sťažnosti, ktorý je pre ústavný súd záväzný (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde), aj návrh na vyslovenie porušenia jej základného práva nebyť odňatý zákonnému sudcovi zaručeného čl. 48 ods. 1 ústavy. Pri preskúmaní jednotlivých sťažnostných námietok, tak ako sú rekapitulované a citované v naratívnej časti odôvodnenia tohto uznesenia, však ústavný súd zistil, že sťažovateľka v odôvodnení sťažnosti nepredniesla žiadne dôvody, ktoré by mali svedčať v prospech záveru o porušení uvedeného základného práva.

Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde musí návrh na začatie konania pred ústavným súdom okrem iného obsahovať odôvodnenie návrhu.

Keďže sťažovateľka v rozsahu namietaného porušenia základného práva nebyť odňatý zákonnému sudcovi neuviedla žiadne dôvody, musel ústavný súd v tejto časti sťažnosť odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nesplnenie predpísaných náležitostí.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky predostretými v petite jej sťažnosti (zrušenie napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, náhrada trov konania).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. februára 2014